

MLADI IN POLITIKA

Tudi mladi moramo spregovoriti o tem argumentu; politiki se pač ne moremo izogniti. Stvarnost države, v kateri živimo, je del nas, zato ne bi smeli stati ob strani in pustiti, da se tok političnega življenja odvija brez našega posega. Občutljiv mladostnik to še posebno živo doživlja. Zanj je značilna zagnanost pri iskanju poti do resnice in pravice. Pri osemnajstih letih pa se ta spremeni tudi v politično in ideološko izbiro, ko odda svoj glas pri volitvah.

V teh dneh že stopamo v predvolilno ozračje; spet bomo kot običajno zaslišali po zvočnikih avtomobilov volilno propagando, na cestah se bodo pojavili veliki plakati z napisi, tisk bo pisal o volitvah. Morda bomo na vse to reagirali le z občutkom naveličanosti ali negodovanja. Nekateri bodo volili samo, ker je to njihova »neprijetna dolžnost«. In vendar bi to našo pravico znali bolj ceniti, če bi pomislili na nekatere države z enostranskimi sistemom, kjer ni niti svobode izbire in so torej volitve le farsa. Kaj bi zanje pomenilo, ko bi se tudi po njihovih ulicah lahko preko zvočnikov oglasila volilna propaganda raznih strank...?

Pred bližajočimi se volitvami v Evropski Svet se nam je zdelo zanimivo povprašati nekaj predstavnikov mladih za mnenje o sledečih političnih vprašanjih:

SO ZATE VOLITVE NEKAJ VAŽNEGA? MISLIŠ, DA S SVOJIM GLASOM PRISPEVAŠ K OBLIKOVANJU POLITIČNEGA USTROJA DRŽAVE?

A) študent, 17 let

Da, osebno mislim, da so volitve nekaj res važnega, čeprav še nisem dosti premišljeval o njih. Čez leto pa bom moral voliti tudi jaz in mislim, da če bi oddal belo glasovnico, bi s tem pokazal le svojo nezrelost. Mislim tudi, da s svojim glasom prispevam k ustroju države, saj z glasovanjem izrazim svoje mnenje.

B) maturantka, letos voli prvič

Vsakdo ima pravico in dolžnost, da glasuje in s tem prispeva k oblikovanju države. S svojim glasom se človek opredeli za stranko, ki se najbolj približuje njegovemu mišljenju oz. politič-

nemu prepričanju. S pravico glasovanja sodelujemo pri oblikovanju države, to pa velja bolj za Italijane, ker se bojim, da Slovenci v vsedržavnem merilu pomenimo bolj malo.

C) uradnik, 21 let

Ne, ne smatram jih za nekaj važnega, ker me politika pod nobenim stališčem ne zanima. Zanj se nisem nikoli zanimal in tudi nimam namena začeti s tem. Če bi se zanimal in bi sodeloval pri kaki stranki, mislim, da bi jo s svojim glasom tudi podprl. V tem primeru, če bi svoj glas oddal, pa bi lahko imel tudi svojo vlogo pri oblikovanju države.

Č) univerzitetna študentka, 24 let

So važne. Zelo važno je, da imaš možnost izbire, da je dosti strank. Vendar ljudje nimajo zaupanja vanje, ker se že dolgo časa nič ne spremeni. Vsak politik ob priliki volitev obljublja, a potem se te besede izkažejo za prazne. Kdor dobi »stolček«, izgubi zagon.

D) profesorica, 25 let

Kljub vsemu: da!

E) profesor, 26 let

Mislim, da pomena res svobodnih in demokratičnih volitev ne bi smeli podcenjevati. Pa tudi precenjevati ne. Obstajajo namreč mehanizmi, ki se jim nikakor ne podreajo in so zato popolnoma neodvisni od ljudske volje. Pomislimo recimo na velike multinacionalne družbe ali na pronicljivost konsumistične reklame v družbeno tkivo. Posebno v Italiji je očitno, da je še mnogo ljudi, ki ne misli samostojno in se odloča ali po modi ali zaradi klijentelističnih interesov itd. To je seveda že degeneracija. Kljub temu pa je načelno večstrankarski sistem po mojem mnenju v današnjem svetu še vedno najboljša varianta politične ureditve. Do kakšnih zlorab in potvar še lahko pride, kjer vse politično življenje urejuje ena sama stranka! Do neke mere je seveda vsak glas pomemben. Marsikje je lahko celo odločilen. Pomislimo recimo na zadnje volitve v Franciji, ki so prinesle na oblast levico, ali na dogodke v Angliji, kjer so po tolikih letih laburistične premoči zavladali konservativci. Nihče ne more trditi, da to niso bili preobrati. Pri nas je vse bolj

statično. Volivec je nekako resigniran, da pač njegov glas itak ničesar ne more spremeniti. Od tu naraščanje belih in neveljavnih glasovnic. Drugače je za nas Slovence. S svojim glasom bistveno pripomoremo k uveljavitvi naše narodne eksistence.

ZAUPAŠ POLITIKOM?

A) S trdilnim ali nikalnim odgovorom bi se zlagal. Nisem namreč še dovolj pomislil, če so politiki in politika res vredni zaupanja.

B) Ne zaupam preveč italijanskim politikom in v politiko, čeprav sem prepričana, da ima politika veliko moč. Odkrito povedano, mi daje vtis korupcije, spletkarjenja pod masko diplomacije. Politično stanje v Italiji nam to vsak dan dokazuje. Predvsem pa glede Slovencev: še danes ni uresničila vsega, kar italijanska država že »stoletja« obljublja in kar je bilo določeno že na mednarodnih kongresih že takoj po vojni. To je še en vzrok, zaradi katerega ne zaupam italijanski vladi.

C) Ne, ne zaupam jim, ker mislim, da so politiki neresni ljudje. Kot je vsem znano in kot lahko dnevno beremo, je med njimi veliko korupcije. Dosti govorijo, veliko obljublja, a svojih obljub ne izpolnijo. Veliko koristnih stvari bi se dalo narediti, toda po nemarnosti in iz političnih mahinacij pustijo, da splavajo po vodi. Večina politikov gleda predvsem na lastno korist. Preveč se zanimajo le za to, da bi kot posamezniki ali kot stranka imeli monopol. Ko pa bi ga dosegli, bi egoistično ne dovolili drugim, da bi sodelovali pri upravljanju države.

Č) Ne vem. Odvisno, če poznam osebo in njegovo delo.

D) Ne! Preveč govorijo, bolj malo izpeljejo.

E) Politikom na splošno ne zaupam. Seveda pa so tu tudi bistvene izjeme. Jasno je, da bolj zaupam tistim, ki so bližje mojemu političnemu gledanju in se ne bi strinjali s posploševanjem, češ, saj so vsi politiki sleparji. Politik, ki jasno, brezkompromisno, odločno zagovarja svoje stališče in se ne pusti vpletati v razne intrige, afere, škandale ali celo podkupovanje in obenem

(Dalje na naslednji strani)

ni demagog, je vreden določenega zaupanja. Če pa sem uvodoma dejal, da politikom na splošno ne zaupam, je to zato, ker se je v zadnjih letih izkazalo, da v naši državi politično vodstvo nikakor ne odgovarja omenjenim rekvizitom. Sicer pa je tudi res, da oblast sama na sebi korumpira. Celo v vzhodnih državah, kjer naj bi oblast bila v rokah nekakih »svečenikov proletariata« so, kot poročajo časopisi, primeri zlorabe oblasti nekaj vedno bolj običajnega. Kaj bi šele izvedeli, ko bi v teh deželah bila svoboda tiska...

SE TI V NAŠIH RAZMERAH ZDI BOLJ VAŽNO VKLJUČEVANJE V ITALIJANSKE POLITIČNE SKUPINE ALI SAMOSTOJNO NASTOPANJE?

A) Mislim, da bi bilo važno, da bi vsi Slovenci volili isto stranko. Tako bi pokazali svojo enotnost in moč, ki iz te izvira. Če se namreč naši glasovi porazgubijo po raznih strankah (in v Italiji jih je toliko), niso tako učinkoviti, kot če bi vsi bili združeni v eni.

B) Italijanskih strank sploh ne jemljem v poštev, ker sem prepričan, da moramo Slovenci nastopati samostojno. Po domače povedano — moramo držati skupaj (vsi Slovenci v zamejstvu) in se ne smemo vdati italijanskim obljubam in le delnim izpolnitvam naših zahtev. Gotova sem, da bi bila velika polomija, če bi to sprejeli. Naše zahteve so upravičene in zato je treba, da vztrajamo in se borimo. Škoda, da smo Slovenci politično-ideološko ločeni. Zbližanje pa je težko in ostajam pri stališču, naj se naša stranka ne podredi drugim.

C) Kot Slovencu se mi zdi naravno, da bi glasoval za večinsko slovensko stranko. A za tako stranko, v kateri bi se lahko predstavljala celotna slovenska narodna skupnost v mejah Italije. Ne vem, če katera sedanjih strank, v katerih nastopajo in jih volijo Slovenci, odgovarja temu mnenju.

Č) Tu nimam dvomov: mislim, da je bolj važno vključevanje v italijanske stranke. Važno je namreč, da kot manjšina vplivam na razvoj celotne italijanske družbe, ker bom le tako lahko uveljavila svoje pravice. Poleg tega se, kljub temu da sem Slovenka, štejem tudi za italijansko državljanko.

D) Važno je tako eno kot drugo. Vendar pravi sam pogovor, da je v slogi moč; tako dajem prednost samostojnemu nastopanju.

E) Kot Slovenec, državljani republike Italije, se pri izbiri politične stranke ravnam po narodnostnem kriteriju. Svoj glas torej brez kakih hujših dvomov oddajam slovenski stranki. Večkrat sem pa premišljeval, kako bi se ravnal, ko bi me bila usoda postavila recimo nekam v srednjo Italijo. V tem primeru bi bila izbira skoraj gotovo ideološka. Hudo pa je, ko se stranka,

ki določena načela proglašja, s svojim vedenjem tem idealom izneveri. Takrat je izbira res težka. Prav nič čudno se mi ne zdi, da raste nezadovoljstvo in skeptičnost.

PO KATERIH KRITERIJIH IZBIRAŠ STRANKO?

A) Izbral jo bom glede na njeno volilno kampanjo, če bo ustrezala mojim željam.

B) Kot zavedni Slovenki in katoličanki ustreza samo ena stranka: edina slovenska.

C) Iz razlogov, ki sem jih prej povedal, ne volim nobene stranke.

Mnenje časnikarja

**Zdaj pa še mnenje časnikarja
Sergija Pahorja, znanega kultur-
nega delavca, ki se veliko ukvarja
tudi z mladino. Njemu pa smo
zastavili nekaj splošnejših vpra-
šanj:**

SVETUJETE MLADIM, DA SE POLITIČNO UDEJSTVUJEJO? ALI JE MOGOČE OBENEM OHRANITI SAMOSTOJNOST MIŠLJENJA? ALI VKLJUČITEV V NEKO STRANKO NE PREPREČUJE SAMOSTOJNIH STALIŠČ?

Kdor se zanima za javna vprašanja in o njih diskutira, ta spoznava probleme in pojave naše družbe, zavzema do njih neki odnos, postavlja sebe, svoje vrstnike in sogovornike v to družbeno okolje in torej na to okolje tudi vpliva. To je že politika. Ti je dolžnost vsakega aktivnega člana družbe, toliko bolj, če je mlad, toliko bolj, če je manjšinec. Študent ali delavec, to je vseeno. Kot manjšinci smo namreč podvrženi vsem problemom širšega okolja, a smo še dodatno obremenjeni z vprašanji, ki se tičejo našega nacionalnega obstoja. Zapiranje v območje privatnega ne pomeni reševati problemov, temveč bežati pred njimi. Prepuščati se indiferentizmu pa je bolj podobno cinizmu kot pa morda neki vabljlivi, a v bistvu negativni neopredeljenosti. Mladina na Tržaškem je pogostoma zastrupljena z neko osnovno držo, ki je značilna za del starejše generacije Tržačanov, ki se jim nič ne zdi sveto, nič vredno zanimanja, nič, ki bi zaslužilo trud ali žrtve. Nasprotno, meni se zdi, da se morajo mladi z iskanjem resnice prikopati do nekih pozitivnih načel, ki bodo v skladu z njegovim svetovno-nazorskim gledanjem in ki ga bodo dopolnjevala. Tak pozitiven odnos mladega do vsega, kar je javno, je seveda

Č) To je vprašanje, zaradi katerega doživljam velike krize. Izbiram pač tisto, ki je najbližja mojim potrebam in ki ima po mojem največ možnosti, da jih uresniči.

D) ... po tem, kako se stranka konkretno izkazuje.

E) Mislim, da je v našem položaju najbolj pravilna pot samostojno politično nastopanje. S tem nočem trditi, da preko italijanskih strank ne moremo doseči prav ničesar. Problem je, kaj postavimo na prvo mesto. Če bi v tem trenutku Slovenci pozabili na narodnost in bi izbirali izključno po ideoloških kriterijih, bi postali lahko politično nepomemben faktor, ki bi ga oblast zlahka zreducirala na raven folklore.

pogoj tudi za delo v stranki, seveda če ne upoštevamo tistih, ki pridejo iz oportunitizma, kakor se dogaja v nekatere večjih strankah. Tak odnos mora biti ne samo pozitiven, temveč tudi odprt dialogu z drugimi. Tu ni nobenega avtomatizma. Pristopiti k stranki še ne pomeni odpovedati se diskusijam in iskanju: nasprotno, ne opredeljujemo se enkrat za vselej, temveč iščemo vsak dan pot naprej. To je med mladimi toliko bolj možno, saj odseki za mlade ali mladinske sekcije v strankah niso toliko podvrženi partijski disciplini, svobodnejše so in zato jim ni treba se stoddostno držati pravovernosti. Posameznik ima tudi dolžnost samo skrbeti, da je pravilno kritičen tudi do lastne stranke, ki mu po drugi strani — če je demokratična — ne sme diktirati osebnega gledanja in omejevat i osebnega iskanja resnice.

Tu seveda prihaja do izraza večja ali manjša demokratičnost stranke. Vse to velja tudi za katoličana, ki mu Cerkev ne sme monopolizirati vsega njegovega delovanja, toda o tem bi lahko obširneje govorili kdaj drugič.

DO KAKŠNE MERE NAJ BODO MLADI KRITIČNI DO SVETA; KJE SE ZAČNE KONSTRUKTIVNOST?

Mladi so seveda kritični do vsega, kar je seveda razumljivo, če ne drugega že zaradi napak, ki so jih storile generacije pred njimi in si pač upravičeno nočejo naprtiti odgovornosti za stvari, ki so jih odločali drugi in niti ne prestajati posledic. Zato so razumljiva gibanja za mir in za bolj zdravo okolje, prav tako pa bi morali biti občutljivi tudi za vprašanje demokracije, svobode, pravičnosti, ker je od mere, do katere so uresničene te osnovne postavke človeka vrednega življenja odvisna tudi razvojna sposobnost in rast posameznika in družbe same. Politika je dostikrat odprta kompromisom,

ker gre dostikrat za konkretne stvari, ki jih spet pogojujejo konkretne situacije in izbire. Mladi bi v svoji radikalnosti radi ostali vedno zvesti načelom, če so jih že enkrat osvojili. Ne bi postavljali meje kritičnosti, toda kritika ne sme postati cilj ali glavno področje delovanja. Nekritični mladinec je nepojmljiv, tudi če ne pride na dan z besedo, gotovo gleda postrani starejše generacije, toda na žalost je tudi veliko neaktivnih mladincev, takih, ki niso zavzeti za nobeno stvar. Poleg kritičnosti je torej potrebna tudi pripravljenost na praktično delo. Tu si mora pač vsakdo narediti lestvico »vrednot«: zdi se mi dosti bolj stimulativno preživeti uro ali dve v organizirani skupini ali v družbi s prijatelji in diskutirati o raznih problemih, kot pa se zariti med gledalce nogometne ali košarkarske tekme ali pa celo v osmico, kot sem pred kratkim neke bral, da je značilno za nekatere 16-letnike. Oprostite, to je stvar izbire, čeprav tudi sam rad gledam športne prireditve, toda teh bo še dosti, zamujena priložnost konstruktivnega srečanja in razgovora pa se dostikrat ne vrne.

V ČEM VIDITE RAZLIKE MED SVOJO IN DANAŠNJO GENERACIJO?

V postopnem zamenjavanju generacij vidimo pač nujne spremembe, ki so značilne za vsako dobo. Če bi moja generacija (to so bila 50-a leta) primerjal sedanjim, bi dejal zares, da je po višku, ki ga je mladinsko gibanje doživelo po svetu in pri nas ob koncu 60-tih let, prišla zdaj na dan nekakšna apatija, tisto, kar sem prej imenoval zasebnost. Rekel bi, da današnji mladinci imajo dosti več nekakšnega tehničnega znanja, znajo več stvari, ker so se sredstva množičnega obveščanja neverjetno razvila, ne samo televizija, imajo pa manj zanimanj, manj radovednosti najdem, manj sposobnosti čuditi se pojavom tega sveta in človeka. Kljub razglaševanju o večji zavzetosti in poznanju problemov, bi rekel, da je med mladimi čutili celo manj solidarnosti. To je izzivanje, bo kdo rekel, pa naj bo, morda bo kdo reagiral. Lahko bi se razvila koristna debata.

Nekaj besed o fotografiji

Poleg avtomobila, televizije in radia ima vsaka družina fotografski aparat. Kamorkoli gremo in ob vsakem važnejšem dogodku nas spremlja ta čudežna škatlica.

Toda kaj je fotografija?

Analizirajmo najprej besedo samo, ki je sestavljena iz dveh besed in sicer »foto« in »grafije«. »Foto« je grška beseda, ki pomeni svetloba; »grafija« pa je druga grška beseda, ki pomeni risati. Če ti dve besedi smiselno povežemo, dobimo: »Risati z lučjo«.

Fotografija je v bistvu točna reprodukcija resničnosti. Lahko pa je tudi svoboden način izražanja, svoboda lastne interpretacije, prikaz tega, kar čutimo in mislimo. Fotografija je tehnika, ki sloni na točnih matematičnih formulah, toda z razliko od matematike je fotografija umetnost, ker jo lahko razlagamo na različne načine. S fotografijo lahko spremenimo realnost v abstraktnost. Fotografija je lahko zabava, knjižek, delo, tehnika, umetnost.

Fotografija pa ni tako lahka zadeva, kot se zdi; sicer pa je vse odvisno od tega, kakšne rezultate želimo imeti. Kdor slika samo na izletu ali pa družinske člane in še to samo trikrat - štirikrat na leto, je najbolje, da si kupi avtomatizirano compact-camero. Tak aparat sam nastavi fokus, bliskavica se sama prižge, ko je svetloba prešibka, poseben motorček pa avtomatično navije film naprej oziroma nazaj, ko se film konča. Če pa se kdo misli resno ukvarjati s fotografijo, si mora nujno nabaviti reflex kamero in se nato počasi izpopolnjevati v raznih tehnikah snemanja, istočasno pa tudi dopoljevati tehnični pribor z novimi objekti, bliskavicami, filtri in drugimi pripomočki.

Če želimo imeti kvalitetne in lepe slike, ni dovolj biti izvedenec v tehniki in imeti na razpolago najboljše fotoaparate; imeti moramo vsaj malo umetniške žilice. Ti dve komponenti (tehnika in umetniška žilica) nam bosta dali najboljše in najlepše rezultate. Ne smemo se ustaviti pri prvih dobrih re-

zultatih, ampak se moramo stalno spopolnjevati; doseči moramo vedno boljše rezultate. Ne smemo se ustaviti, niti če nastopijo težave ali če nam nekatere slike ne uspejo. Analizirati moramo te napake, razumeti, zakaj je do njih prišlo in znova poskusiti. Dober fotoaparat ne greši nikoli, če ga dobro poznamo in pravilno nastavimo.

Ne obstaja samo fotoaparat, ampak tudi temnica in prav tu nastanejo najlepše spremembe. Če želite imeti zares osebne slike, se morate naučiti razvijati in tiskati.

Na žalost je fotografija drag konjček. Največji problem je oprema. Toda ne delajmo si prevelikih skrbi; najvažnejše je, da imamo fotoaparat, ostalo bomo dokupili sčasoma. Dober fotoamater se bo znašel tudi brez večjih tehničnih pripomočkov (obrnjen objektiv bo postal makroobjektiv, majhen teleobjektiv pa bomo dobili z duplikatorjem, ki ne stane veliko ...)

Če slikate črno-belo, kupujte film na meter, ker boste tako precej prihranili. Tudi razvijanje filma ni težko; za to si morate kupiti primerne kemikalije, razvijalno spiralo in termometer. Ko boste film razvili, izberite najlepše fotograme in če nimate povečevalnika, jih pošljite v fotolaboratorij, kjer vam bodo napravili slike. Odsvetujem vam barvne negative; raje kupujte diapozitive, ki so cenejši. Slika iz diapozitiva je sicer dražja kot slika iz negativa, toda v zameno ima lepše in jasnejše barve.

Vsem fotoamaterjem svetujem, da si nabavite razne knjige, revije in priročnike, ki vam bodo marsikaj obrazložili in svetovali. Edina slovenska knjiga, ki obširno razlaga fotografijo, je »Velika knjiga o fotografiji«. Kar pa se tiče italijanskih knjig, izbire tu res ne manjka. Na razpolago so nam prave enciklopedije in najmanjši žepni priročniki. Dobri knjigi sta: »L'ABC della fotografia« in »Corso completo di fotografia«.

Nedvomno pa bo najboljša šola lastna izkušnja. Torej vzemite fotoaparat v roke in pogumno na delo. **A. Štekar**

O problemu prizadetih otrok

O učiteljici Klavdiji Uhlfelder slišim že precej časa govoriti v slovenskih šolskih ambientih kot o izredno sposobni spremljevalki za handikapirane otroke. Poiščem jo na šoli, kjer je v službi, da bi nam opisala svoj poklic in razložila, zakaj se je odločila zanj. Zagledam jo sredi profesorjev, ko med odmorom pije z njimi kavo. Približa se ji handikapiran otrok in ona mu prijazno ponudi kavo iz svojega kozarca. Potem ga skrbno opozori, naj si z robčkom obriše usta in ga z mirno odločnostjo pelje v razred, saj je ravnokar zvonilo.

V razredu pa sedi poleg njega kot navadna sošolka, a ga ves čas med poukom usmerja pri delu, poenostavlja zanj pretežke lekcije in mu pomaga pri ročnih spretnostih. Očitno je, da ni boječa, ampak sposobna, strokovno pripravljena mlada učiteljica in problem handikapiranih res globoko občuti.

O sebi pravi:

Po naravi sem že od malega bila dojemljiva za človekovo notranjost in še posebej za njegove probleme. Že kot učenka sem npr. v šoli opazila, da imajo učitelji premalo posluha za posamez-

nega otroka in njegove učne težave. Te učitelji večkrat poenostavljajo in jih pripisujejo otrokovi lenobi. A če bi se vsaj malo poglobil vanje, bi ugotovil, da se lahko za neuspehom skrivajo razni vzroki: od neprimerne družinskega in socialnega okolja pa do psihičnih motenj ali možganskih okvar.

Po opravljenem učiteljskišču sem torej začela svoja zanimanja usmerjati v psihologijo (npr. z branjem, opravila sem dva tečaja za handikapirane otroke ter otroke s specifičnimi učnimi težavami, itd.). Že pet let se tudi poklicno ukvarjam z vzgojo prizadetih.

Seveda zahteva to delo od vzgojitelja mnogo potrpljenja, predvsem pa zaupa-

(Dalje na naslednji strani)

Iz delovanja mladinske sekcije SSK

Mladinska sekcija deluje že vrsto let v sklopu Slovenske skupnosti na deželni in pokrajinski ravni. Združuje mlade, ki se zanimamo za politično življenje in delovanje naše narodnostne skupnosti. Veže nas predvsem misel, da samo avtonomna, ideološko nevezana stranka, lahko ugotavlja in rešuje probleme, s katerimi se srečuje naša manjšina. In to ne samo na podlagi naših zgodovinskih izkušenj (npr. Edinost), ampak tudi na podlagi stalnega soočanja z delovanjem in življenjem drugih narodnih skupnosti v Evropi. Ni težko namreč ugotoviti, da manjšine s močnimi narodnimi strankami, ki združujejo vse dejavnike, uživajo največ pravic in lahko z mirnostjo gledajo na bodoč obstoj in razvoj.

O problemu...

nja v otrokov napredek. Verjeti mora celo, da bi lahko (njegov) razvoj presegel številke, ki izhajajo iz raznih inteligenčnih testov. Zna se mu približati z razumevanjem, se živjeti vanj, a brez pomilovanja. Upoštevati ga mora kot enkratnega človeka in kot enakopravno osebo. Seveda zna vzgojitelj tudi sproti določevati konkretne in dosegljive cilje. Strokovna priprava mu pomaga, da jih lahko doseže.

Taki otroci pa nimajo stika le samo s starši in vzgojitelji. V širši družbi, kjer živijo, bi se tudi od drugih ljudi morali čutiti sprejete. Kdor jih zavestno odklanja, naj le pomisli, da so tudi oni ljudje, ki kot mi občutijo veselje, žalost, ljubezen... Od »normalnih« se razlikujejo le po stopnji razvoja. Vrednost človeka pa je absolutna, je vrednota sama po sebi, zato se je ne da meriti, oz. kvantificirati z nobenim kriterijem. Če od tega principa odstopimo, lahko zaidemo tudi v skrajnosti (npr. v ocenjevanje človeka z nacističnimi merili).

Problem vključitve prizadetih v družbo je skupen vsem emarginiranim in prizadetim: ostarelim, umskim bolnikom, ali tistim, ki so žrtve mamil in alkohola... Težko pač sprejemamo ljudi, ki se na kak način razlikujejo od nas.

Poleg tega je za potrošniško družbo značilno, da vrednotimo človeka po tem, koliko nam lahko koristi. Kdor pa je v težavah, ta nas potrebuje, temu je treba predvsem dajati, pomagati. Ne gre seveda samo za materialne dobrine, gre predvsem za človeško bližino, odprtost, toplino. Pri tem pa se moramo zavedati, da v nekaterih primerih v zameno ne bomo dobili ničesar, ne hvalažnosti in morda niti zaželenega uspeha.

Mladi, ki imajo za življenjski cilj le svoj ugleden položaj v družbi (dobra služba, lepa hiša, ... itd.), se navadno ne zavedajo, da nas osebni stik s trpečimi še neprimerno bolj obogati in nam odpira novo dimenzijo življenja.

Letošnje leto je bilo za Mladinsko sekcijo zelo plodno. Poleg rednih srečanj notranjega značaja smo imeli več stikov z mnogimi slovenskimi in italijanskimi organizacijami ter izmenjavo mnenj s predstavniki mladine iz Slovenije oz. Jugoslavije.

10. in 11. marca smo organizirali idejno-politični seminar v Gorici. Srečanje smo priredili z namenom, da bi seznanili mlade somišljenike o ciljih, delovanju in ustroju stranke ter njenih ideoloških temeljih. Poleg tega so prišla na vrsto tudi razna aktualna vprašanja kot npr. onesnaževanje narave, mir, šolska problematika itd. Seminarja se je udeležilo lepo število mladih tako s Tržaškega kot z Goriškega in izraženo je bilo mnenje, da bi take pobude še ponovili.

Od 14. do 18. aprila se je desetčlanska delegacija MS udeležila mednarodnega seminarja Mladine evropskih narodnostnih skupnosti (nekdanje FU-ENS). Gostitelj je bila nemška manjšina na Danskem. Srečanja se je udeležilo 13 delegacij iz Zahodne Evrope. Seminarji Mladine evropskih narodnostnih skupnosti imajo namen, da vsako leto posebej predstavijo manjšino, ki gostuje srečanje, poleg tega omogočajo izmenjavo informacij in misli med prisotnimi manjšinami. Letošnje srečanje je imelo kot skupni naslov vprašanje: »Ali so obmejna in obrobna področja tudi nuino področja konfliktov?«. Razumljivo je, da se je v različnih odgovorih na to problematiko odražalo stanje posameznih manjšin.

Na občnem zboru združenja smo izglasovali razne resolucije, med katerimi tudi resolucijo, s katero Mladina evropskih narodnostnih skupnosti podpira prizadevanja Slovencev v Italiji za doseg pravičnega zaščitnega zakona, ki naj enakopravno upošteva Slovence v tržaški, goriški in videmski pokrajini. Resolucija je bila odposlana predsedniku italijanske republike Sandro Pertiniju ter predsedniku italijanske vlade Bettinu Craxiju. Na letošnjem občnem zboru je bilo izvoljeno tudi novo predsedstvo, v katerem je sedaj tudi predstavnica Mladinske sekcije Marija Breclj. Poleg tega smo se na seminarju domenili z mladinci nemške manjšine na Danskem za gostovanje v Trstu, ki bo predvidoma meseca oktobra.

Naj ob koncu še omenim, da se je Mladinska sekcija udeležila 19. aprila okrogle mize o manjšinski problematiki, ki je spadala v okvir pobud ob tednu zamejske mladine v Ljubljani. V imenu naše sekcije je govoril Damjan Terpin.

MARJAN BRECLJ

RAST, mladinska priloga Mladike 5/6-84. Pripravlja uredniški odbor mladih. Tisk Graphart, Trst, junij 1984. To število je uredila Anka Peterlin.

Radioamaterstvo in CB

(nadaljevanje)

Vpr.: Franko, organizirate CB-jevci občasna srečanja in kake skupinske pobude?

Odg.: Vsekakor, CB-jevci se sestajajo na raznih sestankih, prav tako sprožijo tudi kake skupinske akcije. Sam sem sodeloval pri t.i. »Rally del Carso«. Tu gre za nočno avtomobilsko tekmo »čez drn in strn«. Pri tekmi sodelujejo ekipe CB-jevcev, ki odigravajo vlogo postojank. Vsaka postojanka preverja potek tekme, korektnost tekmovalcev, spoštovanje pravil itd.; zapisuje si številko avtomobila in čas prihoda na postojanko, podatke pa pošlje centrali — seveda preko radijskih valov. V poštev pridejo CB-jevci še posebno v slučaju nesreče: takrat nemudoma pokličejo rešilni avto in mehansko delavnico, redarje in gasilce.

Iz drugih virov smo že zvedeli, da organizirajo CB-jevci iz naše dežele že skoraj tradicionalna srečanja v obliki iger ali t.i. »radio-lovov«. Prirejajo jih ob raznih priložnostih, znane so tako npr. »Radiocaccia di primavera« v Pordenonu, »Radiocaccia alla volpe«, »Radiocaccia Festa del vino« v S. Cassiano di Livenza. Pri podobnih pobudah sodelujejo CB-jevci iz več dežel. Bistvo igre je v tem, da čim prej ugotoviš, kje se nahaja postojanka, ki oddaja določen signal; na razpolago imaš seveda tudi specialko področja. Skupine tekmujejo z avtomobili, ki imajo ugrajen radioapar.

Nazadnje naj omenimo še nekaj zanimivosti. Tržaška sekcija CB ima svoj notranji pravilnik; ena izmed točk pravilnika poudarja, da so CB iz Trsta povezani z »Associazione Donatori di Sangue«, se pravi s tržaškim oddelkom krvodajalcev. Na ta način se člani obvezujejo, da bodo podpirali to nadvse pomembno organizacijo in po možnosti tudi sami prispevali z osebnim darovanjem krvi.

Za tiste, ki bi želeli izpopolniti svoje znanje na področju radioamaterstva, naj povemo, da obstaja na tržišču več podobnega čtiva. Najnovejša tehnološke inovacije, podatke o novih radioaparatih, mikrofonihih itd. bomo zasledili v mesečni reviji »CB elettronica« - ed. Melchioni. Našli pa bomo lahko tudi več poljudno znanstvenih publikacij: Marino Miceli, »Come si diventa CB e Radioamatore« in še Luigi Rivola, »Trasmettitori e ricetrasmittitori«, oboje v zbirki CD - via Boldrini 22, Bologna.

Tako torej, upam, da smo v teh nekaj besedah pogledali v svet »prijateljev etra«, morda pa bodo te novice še koga spodbudile, da se bo še sam začel zanimati za tovrstne »šport«, če mi strokovnjaki ne zamerijo take oznake.

Vsekakor so dopolnila in drugi prispevki s tega področja še kako dobrodošli, Franku Koštu pa še enkrat hvala za zanimive podatke.

zapisala BRUNA CIANI